

DE PREDIKING IN NAZARETH HJM Sales, 22-06-2018

Geliefde broeders en zusters, na Zijn waterdoop en beproeving in de woestijn begon Jezus met Zijn bediening. Overal predikte Hij en genas de mensen. Eén van Zijn eerste predikingen was waarschijnlijk Zijn optreden te Nazareth in de synagoge. Jezus ging zoals Hij gewend was op de sabbath naar de synagoge en men gaf Hem de boekrol van Jesaja (Luk. 4:16-17). Jezus opende het bij Jes. 61:1-2 en las voor. In dit schriftgedeelte werd over Hem geprofeteerd.

De profetie in Jes. 61:1-2 luidt als volgt: *“De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de HEERE Mij gezalft heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des HEEREN, en den dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten;”*

Het volgende staat in Luk. 4:18-20 geschreven: *“De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalft; Hij heeft Mij gezonden, om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart; Om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren. En als Hij het boek toegedaan en den dienaar wedergegeven had, zat Hij neder; en de ogen van allen in de synagoge waren op Hem geslagen.”*

“De Geest des Heren is op Mij”, zei Jezus! En het éérste waarvoor Hij kwam, was het brengen van de blijde boodschap (het Evangelie) aan de **armen**. In Jes. 61:1 staat in de Statenvertaling ten onrechte *“zachtmoedigen”* geschreven, want de Hebreeuwse grondtekst gebruikt *“anaviem”* (מַּוְנִים), d.w.z. 1e *“armen, hulpbehoevenden”*, en 2e *“zwakken, ellendigen”*. De vertaling in *“armen”* in Luk. 4:18 is dus correct. Hier wordt in de Griekse grondtekst *“ptochos”* gebruikt, d.w.z. *“tot bedelarij gebracht, bedelende, arm, behoeftig”*.

Dé vraag die wij onszelf best mogen stellen is: *“Indien wij zelf arm zouden zijn, wat zou dan voor ons goed nieuws zijn?”* Zou dat niet zijn, dat wij eindelijk eens voldoende geld hebben om eten voor de kinderen te kopen en ook al onze schulden e.d. te kunnen afbetalen? Dat is goed nieuws voor een arme! Niet alleen het feit, dat hij of zij vergeving van zonden en eeuwige redding ontvangen mag. Jezus kwam dus tevens om onze materiële armoede weg te nemen. Niet alleen de geestelijke armoede. Lees Joh. 10:10b.

Dán vervolgde Jezus met: *“(Hij heeft Mij gezonden) om te genezen, die gebroken zijn van hart; Om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren.”* En vóórdat Hij aan de versregel van Jes. 61:2 toekwam, namelijk: *“(Om uit te roepen) den dag der wraak onzes Gods;.....”* sloot Hij de boekrol. Waarmee Jezus tot uitdrukking bracht dat het nú genadetijd was en nog niet de tijd van Gods oordelen. Jezus kwam met Genade. En dan zei Jezus: *“Vandaag is deze profetie vervuld”*. Nú is het zover! Luk. 4:21 – *“En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is deze Schrift in uw oren vervuld.”*

De aanwezigen en met name de schriftgeleerden waren geërgerd na deze woorden. Hoe durfde de zoon van een eenvoudige timmerman zulke aangename woorden te spreken? Hoe durfde deze te zeggen (want dat was de implicatie), dat Hij de beloofde Messias was? Luk. 4:22 – *“En zij gaven Hem allen getuigenis, en verwonderden zich over de aangename woorden, die uit Zijn mond voortkwamen; en zeiden: Is deze niet de Zoon van Jozef?”* Want de impact van Jezus' woorden was immers: *“Vandáág ben Ik door God gezonden om de armoede weg te nemen, de gebrokenen te genezen en te verbinden en de gevangenisdeuren te openen. Vandáág is het de dag. Vandáág mogen jullie ontvangen! Vandaag wordt dit Woord van God (Jes. 61:1-2) voor jullie vervuld.”*

Dezelfde kritische mentaliteit zien wij ook nu in deze tijd terug. Sommige christenen hebben een mentaliteit vergelijkbaar met die van de schriftgeleerden en farizeërs in Jezus' dagen. Zolang de bijbel wordt onderwezen is alles oké, want men gaat met extra bijbelkennis naar huis. Maar zodra er de nadruk op wordt gelegd, dat men nú, op dít moment, vandáág, de beloofde zegeningen ontvangen mag, haken zij af. Want nú komt geloof in het geding. Nú komt het geloof om de hoek kijken. Nu gáát het om geloof! Zodra Gods Woord uit de bijbel gebracht wordt zóals het is en zoals God het heeft bedoeld, ontstaan er problemen. Sommige christenen roepen dat God almachtig is, heilig, soevereign, rein en vol van genade, maar zodra dan het Woord in praktijk wordt gebracht en zieken genezen, roepen zij dat er sprake is van inbeelding, van suggestie, van theater, van eigen kracht, van mensenwerk of dat hier de duivel aan het werk is geweest. Dan gaan zij roepen: *“Aan die evangelist mankeert toch zus of zo? Die spreker heeft toch ooit dit of dat gedaan? Die evangelist is toch die eenvoudige timmerman?”* Maar Jezus zei Luk. 4:24 – *“En Hij zeide: Voorwaar Ik zeg u, dat geen profeet aangenaam is in zijn vaderland.”* Laat mij het zelf zo zeggen: *“Geen enkele prediker wordt zondermeer in zijn eigen omgeving geaccepteerd.”*

Uit Jezus' woorden in Luk. 4:23 blijkt, dat Hij door de kritische houding van de toehoorders en het daarmee gepaard gaande ongeloof geen wonderen kon verrichten in Nazareth: *“En Hij zeide tot hen: Gij zult zonder twijfel tot Mij dit spreekwoord zeggen: Medicijnmeester! genees Uzelven; al wat wij gehoord hebben, dat in Kapernaüm geschied is, doe dat ook hier in Uw vaderland.”* De heerlijke zegeningen waarmee Jezus de mensen van Nazareth had willen zegenen, gingen aan hen voorbij.

Jezus ging nog dieper in op het ongeloof van de mensen van Nazareth. Hij zei vervolgens in Luk. 4:25-27 – *“Maar Ik zeg u in der waarheid: Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elias, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het gehele land. En tot geen van haar werd Elias gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël, ten tijde van den profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naäman, de Syriër.”* Deze woorden spreken voor zich. Er waren vele behoeftige, hongerende, arme mensen in Israël en in het bijzonder arme weduwen in de tijd van Elia gedurende de 3½ jaren van hongersnood (1 Kon. 17:1; 18:1-2). Maar tóch werd de profeet Elia door God alleen naar Sarepta Sidonis (de plaats Zarfath in de regio van Sidon) gezonden naar een behoeftige, arme weduwe aldaar (1 Kon. 17:9-16). Dit lag net ten noorden en dus buiten het toenmalige Israël. Want in Israël was geen geloof! De mensen waren ongelovig als het ging om goddelijke voorziening. Maar God voorzag via Elia in een geweldig wonder ten behoeve van een heidense vrouw. Een voorheen ongelovige! Zij woonde buiten Israël, dus buiten Gods volk, maar haar hart was genereus. Zij was bereid om éérs Elia te voeden en pas daarna zelf iets te eten. God zorgde er voor dat het kleine beetje meel in haar kruik en het kleine beetje olie in haar fles niet meer oprakte. Gedurende de hongersnood had zij voldoende te eten.

Dit wonder spreekt dus van voorspoed en voorziening! God wil de noden van de armen lenigen en voorzien. En Hij voorzag in de nood van een arme weduwe door een wonder van materiële voorziening. Jezus vestigde Zelf er de aandacht op. Haar olie en meel raakten niet op. Zij kon het zelfs verkopen.

Idem waren er ook vele melaatsen in Israël in de tijd van Elisa. Melaatsheid is een ziekte! Maar er was ongeloof, zodat géén enkele van die Joodse, tot Gods eigen volk behorende, melaatsen kon worden gereinigd en genezen. Behalve Naäman, de Syriër, een heidense buitenlander, die ook nog eens de afgod Rimmon aanbad! Hij geloofde en genas door een wonder van genezing (2 Kon. 5) en bekeerde zich ook innerlijk van zijn afgodendienst.

Zowel de arme weduwe als de melaatse Naäman ontvingen hun wonder niet op grond van gehoorzaamheid aan de Joodse Wet, maar op grond van hun geloof in een God, Die vol van Genade en vol van Liefde is.

Maar wat was de reactie in de synagoge van Nazareth helaas verkeerd!

In plaats van dat de toehoorders zich verheugden en blij waren en zeiden: *“Prijst God. Dus U bent de Messias. Dan bent U groter dan Elia en Elisa. Wat er gebeurde met die weduwe en met Naäman gaat nu ook hier met ons gebeuren. Hallelujah! Want in de profetische geschriften staat geschreven dat de Messias ons in alles zal zegenen en voorzien”*, werden zij met boosheid gevuld. Ongeloof vulde hun harten. Terwijl hun ontmoeting met Jezus absoluut wondervol, goddelijk en onvoorstelbaar moet zijn geweest gezien Zijn grote liefde, vriendelijkheid, genade en goedheid. Zij wierpen Jezus uit en wilden Hem zelfs doden. In plaats van met hun zieken en hun vele noden en behoeften te komen, verwierpen zij Hem. Luk. 4:28-30 – *“En zij werden allen in de synagoge met toorn vervuld, als zij dit hoorden. En opstaande, wierpen zij Hem uit, buiten de stad, en leidden Hem op den top des bergs, op denwelken hun stad gebouwd was, om Hem van de steilte af te werpen. Maar Hij, door het midden van hen doorgedaan zijnde, ging weg.”*

Wat een verkeerde reactie! Zij verwierpen de spreker! Notabene Jezus! Wat een enorme boosheid toonden zij. Want ze voelden zich tot diep in hun ziel gekrenkt. Zij raakten zo buiten zinnen, dat zij Jezus naar de top van de steile berg brachten en Hem naar beneden wilden gooien op de puntige rotsen om Hem te doden. Terwijl toch de Wet, waarop zij zich altijd beriepen, zegt: *“Gij zult niet doden.”* Toen ging Jezus weg. Hij verliet hen. Hij toonde Zijn goddelijke macht. Jezus ging door het midden van hen weg en niemand kon Hem aanraken. Want Jezus zou sterven op het door Hem Zélf gekozen moment en dan zou Hij Zélf Zijn leven afleggen (Joh. 10:17-18).

De mensen in Nazareth reageerden woedend, omdat ze wettisch en onder de Wet waren. Zij wilden ontvangen op grond van wat zij meenden van zichzelf te zijn, namelijk Gods eigen uitverkoren Joodse volk. Zij meenden een automatisch voorkeursrecht te hebben. En Jezus' Woord ging daar tegen in. In Rom. 2:28-29 staat: *“Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God.”*

Tot Gods volk mogen behoren is een kwestie van het hart. Het hart dient besneden te zijn. Hier is geloof voor nodig zodat de H. Geest dat hart zachtmoedig en gevoelig kan maken.

Vandaag de dag reageren sommigen nog steeds hetzelfde op bijbelse voorziening en genezing. In plaats van blij te zijn als mensen genezen of gezegend worden (met name als het materiële zegen betreft) is er boosheid of jalouzie of nog erger. Vaak gecamoufleerd met allerlei schijnbaar redelijke argumenten. Omdat men in het eigen hart eigenlijk wettisch is.

Geliefde broeders en zusters, dé les voor ons is dat leniging van nood en genezing alleen door geloof en op grond van Genade worden ontvangen. Niet op grond van wat wij denken van onszelf te zijn. Bijvoorbeeld door te denken dat God ons wel móét zegenen, omdat wij vinden zo getrouw in alles te zijn. Maar God zegent niet op grond van wat wij in het vlees zijn. God zegent op grond van ons geloof. God zegent op grond van Wie Hij is. Hij is namelijk Getrouw en vol van Genade en Liefde. Dáárom ontvangen wij! Het gaat er niet om hoeveel wij van God houden en voor Hem doen, maar om hoeveel Hij van ons houdt. Als wij Zijn goedheid en liefde verstaan, kan Hij ons zegenen. Dan zullen wij voorziening en genezing kunnen ontvangen. Beslist zullen de weduwe van Zarfath en de Syriër Naäman dit hebben begrepen. Want zij hadden ook geloof. Beslist zal Gods zegen de weduwe en Naäman ook tot bekering hebben geleid. Rom. 2:4 – *“Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid (= goedheid), en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid (= geduld), niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt?”*

Moge Jezus u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.